

Un duel insòlit

El debat de política general celebrat els dies 15 i 16 de setembre a les Corts Valencianes havia de resultar un passeig en barca per a Francesc Camps. En canvi, gairebé s'enfonsa, víctima del seu discurs i d'una ferotgia que ningú no imaginava de Joan Ignasi Pla.

Els ajustaments que Francesc Camps ha efectuat recentment en el Consell de la Generalitat Valenciana havien fet callar el sector zaplanista. Rajoy semblava satisfet –tot allò que un pot mostrar-se quan se li dessagna el partit– de veure que Camps haguera mantingut al Govern tots els consellers zaplanistes en el càrrec, malgrat que haja restat pes al seu poder. Zaplana, de fet, havia acceptat mantenir la calma fins que el PP celebrara els seus dos grans congressos imminents. A l'octubre, l'estatal; i al novembre, el valencià. Després, arribaria una era de pau armada o, definitivament, esclataria l'apocalipsi en la guerra que l'exministre de Treball manté amb Camps, i després, encara, la sang ofegaria tothom. Però fins a aleshores, cap problema. O almenys això pensava tothom.

En canvi, al debat de política general que es va celebrar la setmana passada a les Corts Valencianes, els populars es van trobar que, per primera vegada en llargs anys, tenien un enemic fora dels intestins del propi organigrama. Es tractava de... l'oposició. Tota una sorpresa, ateses les circumstàncies.

Un bou, dos bous. Si el PSPV ha destacat durant molt de temps ha estat precisament per plantejar unes intervencions parlamentàries bastant absents d'oportunitat i de precisió. Aquesta vegada, però, Joan Ignasi Pla, el líder de l'oposició valenciana, per fi va exercir d'oposició real

a les Corts. Ho va fer de manera insòlita, per furibunda. Tant, que encara costa de creure. Tant, que Pla i el seu discurs provocaren que un Camps que habitualment es mostra cartesià i matemàtic en les seues exposicions –per molt estrambòtiques i contradictòries que siguen–, es comportara, aquesta volta, en paraules públiques de Pla, “com un bou”. Ara bé, el socialista no es va fer arrere, i va continuar investint tot el que va poder.

La primera jornada, la del dimecres dia 15, fou la més intensa i mediàtica, la més celebrada pels periodistes. Els inicis de la intervenció de Camps feien preveure una sessió amargament avorrida, amb un president elaborant en veu alta una mena d'inventari notarial de tot allò que havia fet des que va arribar al poder el 2003.

A banda, és clar, va fer gala d'una de les banderes del seu mandat: la reivindicació per al País Valencià del transvasament de l'Ebre, que el PSOE ha paralitzat. I, de retruc, també d'una altra: el victimisme enfront d'un Govern de Zapatero que, en interpretació de l'ideari campista, vol enfonsar el País Valencià.

Pla, certament, ho tenia relativament fàcil, i va atacar la paràlisi de govern que ha generat la guerra entre Camps i Zaplana. Sense esperar gaire, li va dir “arrogant” i el va dibuixar com un home aïllat, incapaç, políticament hipotecat. Camps va contraatacar seriosament, molt acalorat, superant el nivell de crispació que Pla havia introduït a les arenes: perquè allò ja no era un debat, era un combat. Va quali-

El PP es trobà, per primera volta en molts anys, que tenia un enemic fora del propi organigrama: l'oposició

ficar els socialistes de "catàstrofe" per als valencians, i va atacar esmentant tot tipus de llocs comuns, demagògics en major o menor mesura, per ferir la imatge de Pla. Un d'aquests, evidentment, va ser la referència a Catalunya. Va menysprear el concepte d'euroregió i va pintar Maragall amb banyes i cua. Pla el va convidar a parlar, els dos plegats, amb Maragall, per situar València al capdavant de l'eix mediterrani, però Camps li va recordar que ell volia un altre eix: el de la prosperitat, que passa per Madrid.

Casos de corrupció d'un i altre signe, la conclusió –o no– de l'AVE Madrid – País Valencià, la reforma de l'Estatut –en par-

lar-ne, el popular es va oposar "a qualsevol asimetria" amb altres comunitats–, el dèficit insondable de la Generalitat... Aquests i altres temes convertiren les intervencions en una mena de mítings agressius.

I així, intervencions menys virulentes com la de Joan Ribó (EU – l'Entesa) quedaven en un segon terme, i molt llunyà.

L'endemà, després de l'embriaguesa ambiental del dia anterior, tothom semblava víctima d'una estranya ressaca. No va ser això obstacle perquè el PP situara en el centre de la sessió la polèmica sobre el valencià gencrada pel ministre Moratinos, qui havia plantejat el català i el valencià com dues llengües distintes candidates a aconseguir l'oficialitat en la Unió Europea. En la jornada, primer, el PP va

El debat

Catalunya com a enemiga, una altra vegada, i el president català, Pasqual Maragall, i el líder d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, com a actors de la nova ofensiva antivalenciana. En aquesta ocasió, no sols per la qüestió de noms de la nostra llengua, sinó també per haver forçat la paralització del transvasament de l'Ebre i per impulsar una euroregió que, en opinió del president valencià, Francesc Camps, pretén deixar el País Valencià a la perifèria i Barcelona com a epicentre de l'eix mediterrani. Però encara hi ha més. Juntament amb Catalunya, també Madrid, i el Govern espanyol, i el seu pre-

sident, José Luis Rodríguez Zapatero, atrapat, segons el PP, per la hipoteca de Maragall i Carod-Rovira.

L'imaginari popular valencià, com va fer públic Francesc Camps en el debat de política general del País Valencià, celebrat la setmana passada, es troba còmode amb aquest escenari i amb aquest discurs victimista. És el recurs a l'enemic exterior, al nord i a l'oest. Un enemic que, a més, s'ha mostrat maldestre en el plantejament de les seues iniciatives –a la derogació del transvasament no se li ha sumat una clara i convincent alternativa, i al debat de l'euroregió li ha faltat cin-

tura i consens prèviament– i vehement en les seues rèpliques al Govern valencià. Suficient perquè Camps haja volgut reivindicar-se com l'únic líder polític que de veritat estima el País Valencià, perquè altres, com Pla, "ni tan sols semblen valencians", va dir el president valencià en el debat. Suficient també per obviar la paralització de l'administració valenciana, a causa de la guerra oberta entre els partidaris de Francesc Camps i els fidels a Eduardo Zaplana pel control del poder, tant institucional com en el partit.

És, possiblement, l'única via de fuga d'un president

que es va veure obligat en el debat a dedicar una soporífera hora a detallar tot allò que presumptament el seu executiu ha fet des que va guanyar les eleccions autonòmiques. Hi estava obligat, davant les evidències. Més encara perquè davant tenia un líder de l'oposició que, encara que també continua sent víctima de les iniciatives dels seus companys socialistes de Madrid i Barcelona, compta a favor seu amb el revulsiu que atorga que el seu partit governi l'estat espanyol, i amb la perspectiva que tal vegada no estiga tan lluny el dia en què el PP perda la seua hegemonia al País Valencià.

transcurs de la primera jornada del debat de política general.
feina política.

aprovar una resolució del tot secessionista; després, però, ves per on, va pactar amb el PSPV una resolució a favor de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua que, a banda de donar suport a Moratinos, deia que la denominació "valencià" no era "incompatible amb altres que rep la llengua dels valencians".

I al final, acord per donar suport parlamentari a la Copa de l'Amèrica, a la Constitució europea i a reflectir la consideració de "nacionalitat històrica" en l'Estatut. I poca cosa més. El PP va tirar avant el suport parlamentari a la defensa del transvasament, i pel camí es van quedar moltes propostes de resolució del PSPV i EU, com les propostes d'incorporació a l'Euroregió o el suport a la investigació de cèl·lules mare.

La impressió després del debat: que tot continuava igual. Amb el detall, això sí, que més d'un ja no creu que el PP ho tinga tan fàcil per guanyar les eleccions del 2007

La impressió després del debat: que, en molts aspectes, tot es quedava igual. Amb el detall, això sí, que ara més d'un ja no creu que el PP valencià ho tinga tan fàcil per guanyar les eleccions. I no només pels actes de Zaplana.

Joan M. Oleaque

Les circumstàncies conformen l'actitud. La màxima va tenir també el seu reflex en les intervencions d'ambdós líders durant el debat. Pla, per primera vegada en molt de temps, es va trobar fort. Sabia que la falsa pau entre campistes i zaplanistes era un argument fàcil i enverinat per provocar el president. Sabia que la crisi popular –"la hipoteca del senyor Zaplana", segons va dir el socialista– ha provocat que la Generalitat Valenciana haja estat durant un any sense capacitat executiva; realitat agreujada per l'elevat endeutament de l'administració. I sabia que el discurs victimista de Camps integrava també el discurs de l'aïllament, com bé li va recordar al

president el líder d'Esquerra Unida – l'Entesa, Joan Ribó.

Al president, els tirs de Pla li van aconseguir tocar l'ànim. Tant, que va abandonar la seua demostrada moderació i control del pols, i en la seua rèplica al cap de l'oposició se li van inflar les venes. Va acceptar el cos a cos, però ja no tenia la iniciativa. No era aquest el paper per al qual s'havia preparat: un debat tranquil, basat en dades i sense sobresalts. I, en el pitjor dels casos, dubtava de la capacitat dels socialistes, que a València diuen una cosa i a Madrid en fan una altra, sense oblidar el PSC, partit que, segons la seua opinió, està forçant el Govern espanyol a castigar els valencians.

Joan Ignasi Pla, necessitat de revalidar-se entre els propis i davant l'opinió pública, va pecar en excés del recurs als titulars de premsa. Li va faltar contingut. Va tenir fàcil l'encalçament al president, però no va tenir l'argumentació necessària per presentar una alternativa real al projecte polític popular. Només en la iniciativa de la reforma de l'Estatut va guanyar nivell: va exigir al president que donara suport a la inclusió de la capacitat de dissoldre anticipadament les Corts Valencianes.

Incòmode Camps, vehement Pla, incisiu Ribó; el debat va confirmar que la política valenciana està en excés contaminada per la transició

inacabada. Una prova: tres dècades després, el PP i el PSPV-PSOE van haver de pactar una proposta de resolució, en la qual s'evitava parlar de la unitat de la llengua i en la qual s'instava el Govern espanyol a consultar a l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL) qualsevol solució sobre la cooficialitat del català i el valencià en la UE. Una altra vegada, la qüestió de noms, com deia Joan Fuster. En una altra, les Corts Valencianes demanen el reconeixement de la Comunitat Valenciana com a nacionalitat històrica. Justament ara.

Miquel O. Ferrer,
periodista